

ביאור [באותיות גדולות] השמ"ב עם הזכותם להלכה' על 'תביעת גירושין' לבו"ע בלי שום חולק כלל

הבהרה: תועלת חתימת נוסח 'שטר בירורין' זה, הוא במשולש: ראשית, לטובת הבעל: להגן על זכויותיו המגיעים לו להלכה ע"פ כל הפוסקים בלי שום חולק כלל, שלא יקופחו ממנו, דבל"ז יהי' בגדר צועק לשעבר שאינו נענה. שנית, לטובת האשה: שתנצל מאיסור 'אשת איש' החמור שמיתתה בחנק, ושלישית, לטובת כלל ישראל: שיינצלו מטמיעת 'ממזרים' שמתהוים ע"י חתימת שט"ב הנפוץ. [מלבד ההצלת הדיינים' שלא יכשילו ח"ו באשת איש']. ובאמת, דמכח שני טעמים האחרונים, היה נהוג בימי קדם, שלא לחתום שט"ב על תביעת גירושין, ע"י אוריין תליתאי (סי' ק). וכל בעל הנתבע למתן גט, יש לו הזכות לעמוד בכל התוקף על נוסח שט"ב זה דוקא. ואם ב"ד המזמין רוצים לחלוק על זכותו שבשט"ב זה, עליהם להביא ראיה לדיחוי כל המקורות' שבכאן, בהתאם לכללי הוראה והכרעה' מגדולי הפוסקים, ובל"ז אין הבעל מחוייב לשמוע להם כלל. ונציין המ'קורות:

(א), כל בעל יש לו זכות 'קים לי' בנוגע לתביעת גירושין, כלומר דיש בכחו להסתמך אף על מיעוט פוסקים הפוסקים אותו מלגרש, ע"י בית שמואל (אה"ע סי' ט', סק"ג), גט פשוט (כללים, סי' ב') שכ"כ בשם מהריב"ל (ח"ג, סי' ג'), [שדבריהם מובאים בפחד יצחק (מערכת למי כופין)], וכ"כ: מר ואהלות (אה"ע, סי' י'), חתם סופר (אה"ע ח"א, סי' קט"ז) [שדבריו מובאין להלכה בפת"ש (אה"ע סי' ע"ז, סק"ח וסי' קנ"ד, סק"יא)], כתב סופר (אה"ע, סי' ק), שערי רחמים (ח"א, אה"ע סוסי' כ"ו), אבני האפוד (ח"א, אה"ע סי' קנ"ד, אותיות י' ו"ב), חתן סופר (סי' נ"ט), מהרש"ם (ח"ד, סי' ט"ז), דבר יהושע (ח"ג, סי' ל'), נחלת צבי (ח"ב, דף ע"א), משפטי שמואל (תניינא, סי' ז'), ע"ש. ואם כך גדול כחו אף לפי מיעוט הפוסקים, כש"כ וק"ו שיש לו כח לעמוד על 'זכותיו' מה שמגיעים לו אליבא דכו"ע. **(ב),** וממילא ברור: שכל בעל הנתבע על מתן גט והמסתעף, המוכן לחתום על נוסח זה, וממאן מלחתום על נוסח שמושיטים לו, המקפח אותו אף רק מתנאי' א' שבכאן, יש לו דין 'צייית דין' גמור. וכיון דליכא שום אמתלא לבי"ד, שזמאנו מלדיינו ע"פ נוסח זה, [וכדלקמן (מקורות: אותיות א' ו"א)], וזלת מטרה: לחייבו גט שלא כדון, אי"כ פשוט דאם לא ימצא ב"ד המסכימים לזונו ע"פ נוסח זה, אז הוי כליכא ב"ד כלל. **דפשוט,** דלא רק שאינו מחוייב להפקיר כל עתידו ביד אנשים הרוצים להשתלט עליו לקפחו מכל אשר לו שלא כדון [בשביל גניעת פרנסתם] ע"פ נוסח שט"ב מה שבדו מלבם, אלא דלפי פסק בעל משנה"ל (קובץ שערי הלכה, כ"ד) אף 'אסור' לחתום על שט"ב שלהם אף בד"מ, וכש"כ באישות' דהרי זה פוסל את הגט כדלקמן (מקורות: א' ג, ד). **(ג),** וא"כ פשוט, שכל ב"ד המוציאים 'סירוב' על בעל, בשביל שהוא עומד על נוסח שט"ב זה שעם 'זכויותיו' המגיעים לו להלכה לבו"ע, הם 'מגלי פנים בתורה שלא כהלכה', ועוברים על העונות החמורים ד'הלבנת פני חבירו ברבים' והוצאת ש"ר, שמבואר בחז"ל (אבות ג', י"א. סוטה י', ב). שנהדק צ"ט א.

[א], שכל ניהול ה"ת והפסק דין יהיה ע"פ 'דין גמור', [דהיינו בלי שום וויתור כלל מן הזכויות שע"פ 'ד"ת גמור' (א), הכולל זכות 'קים לי' ע"פ המבואר בכללי הפוסקים (ב)].

מקורות: **(א),** ע"י בושו"ע (ח"ב, י"ב, צ); **ש"א לנח על הפסרה, וליכא שום חולק ע"ו,** דמש"כ (שם, צ) שהדיינים יתרחקו מלקבל עליהם לדון ד"ת, וזה רק כלפי הדיין מזיד, שאינו חייב לקבל עליו לדון דין גמור, מחשש טעות, אבל והאי שהצבע"ל לא אצד ע"י"ז את זכותו לזה וכמפורש שם (ש"כ, וכו'). **ובש"ב** לאלתר הנקטת ה'ממילה' דלקמן (ס"ו), צדקה דשוב לא נאחר שום אמתלא אף להדיין, שימאן מלקבל עליו ד"ת וכי"ל (הנהרה, אות צ), ולקמן (הנהרה י"ב). **ואדרבה,** לדעתם של האו"ו (סנה"פ"ה) והרד"ב (פ"ה, ס"ו, ו' צ), והב"ח (טוב, ס"ט) והרמ"ו (ס"ט) צטט מהר"ל מפראג, והתומכים (אורח שם, ד), והפארת יעקב (שם ג'), ומשכנ"י (ח"מ ט'), ובמנח"פ (שם): אין ראוי להדיינים אף רק 'להשמע' אלל הצבע"ל או 'לייעצ' שיכבדו הפסרה' על הדין. אבל צוה מיהא כו"ע מודים: **ש"א"פ להכריע' על קבלת פסרה' צו"א,** ע"י אהלי יעקב (מהקד"ש, י"ח), מבי"ח (ש"ח, פ"ח, פ"ח, וע"ע), אבן הששם (גנן, נ"ט), ש"ך (ח"מ ג', י'), בבו"ש (סוף סוטה, ל"ד, סי' של"ג), נאו"ד (ג"ה, ד"ח (ח"מ ט"ז, נ"ה), פוזבו"ד (קמ"ה, ר"ע), בית ישראל (ח"מ, ג'), עצי הלבנון (ק"ט), ויען דוד (ח"מ, ר"ח), א"ך שזעקו על המכריעים 'לפשר' שאין להם כח לזה צו"א, וליכא אף חולק יחידאה ע"ו. [וע"י צדכרי הגה"ק צעל בני"ש צספרו דרך עדותיך (השע"ה, א, ו) א"ך שמכה על הצדק הפסרניס': דלא ע"ו כוונת חו"ל צמאס (צ"מ ל', צ); שלא חרנה יושלים אלא על שהעמידו צדכריס על ד"ת, ופוק חזק, דכל ספרי שו"ת, כולל של מתכרי ומנעו כהיום: ששה מלאים רצנות שטונות צד"מ ע"ד דין גמור]. ויורב מגו, דלא הנתבע 'הסכים' לפשרה ע"י לחן ד'הפסרה': שאיינו עליו צהוללת 'סירוב' גמור, או צ'היתר ערכאות' להמונע, פשוט: ש'הדיינים' וגם ה'מונע' יש להם דין 'גולנים' גמורים, כמש"כ הרשב"א (ח"ג, סי' ק"ג), [שהובא בב"י (ח"מ סי' י"ב, וסו"ס ר"ה)], מהריב"ל (ח"א, סי' נ"ט), מהרש"ם (ו"ד, סי' ק"ה), מהר"ם (ח"ב, ח"מ סי' צ"ט), מהר"ח (ח"א, סי' ע"א), ומעמה אס כך הוא אף צדיני ממונות, כש"כ וק"ו צדיני אישות, שזה גורס ליגט מעשה' ויאשת איש' וממונות, עד היכן צריכין להזהר ממורכא זו ח"ו. וגם מלך

[ב], רק אם לא שמעו 'בעבר', וגם לא ישמעו 'בעתיד' שום טענה

מקורות: **(ג),** ע"י גמרא (שעשוע ל"ח, א, וטוה כ, א); **דצין דדיין וצין הצבע"ל עונדים צג' לאוין,** ונפקס להלכה צרב"ם (סנהדרין פ"ה, ה"ג), ובושו"ע (ח"מ סי' י"ח, ס"ה), וצפת"ש

(שם, סק"ח), וערוה"ש (שם, ס"ו) [צטט ברב"י (סק"ה)], צטט זוה"ק (ויצד קט"ע, ע"ה): **דעון זה שקול כמעודה וזה,** וע"י רש"י (סוטה כ"ה, א), ורמב"ם (פס"מ, ל"ט פ"ה) שהסבירו: שאפילו

שמיעת 'דבר אחד' שלא בפני השני, מהוה משול גדול הגורם לעיוות הדיון, והב"י (סי' י"ג, אות ה') מנגיש: דהוה אפילו לאחרי שכבר שמע דברי שניהם זה בפני זה. ובה דמהני 'קבלה' ע"י דב"מ, הוא רק מדין 'מחילה ממון' כמש"כ ערוה"ש (פס' ס"ו) דעת התומים (סי' קכ"ד, ס"ב), אבל א"ל לכוף ע"י צו"א כמש"כ שבה"ל (ס"ח, ס"ג), ועי' חו"א (ס"ח) סי' ד, אות ה') דלא מקרי 'מחילה' רק אם אמרו לו בפירוש: שיכול למאן בזה, ועי"ז הסכים לוותר על זכותו. וב"ד דב"מ, אבל דדיון שעל 'מציעה גט', אסור להחמיר דברי כל

האשה שלא בפני הבעל אף כשהסכים לכך, עי' רא"ש (כלל מ"ג סי' ה', וי"ג), תשב"ץ (סי' א'), מהר"ק (ע"ג), ראנ"ח (סי' ס"ג), מהרי"ל (ע"ג, סי' ג'), ב"י (סי' קכ"ד, אות ו'), פרישה (פס' סקט"ו), ב"ש (פס' סקט"ו), פת"ש (פס' סקט"ו), עדות ביעקב (סי' ל"ו), בהרש"ם (פ"ט, סי' ל"ו), קנין תורה (ח"א, סי' ל"ו, ב'). ובש"ב שאסור להחמיר עם 'מוות דעת' של 'עסקנים' ו'מומחים' אף בפני הבעל, וק"ו שלא בפניו, כי דעתם מנוסק על דעת בעה"ב, ואז"ל ש'הודאת' הבעל בפניהם מחוץ לבי"ד אינו כלום, וכמזכיר בשו"ע (סו"ט סי' פ', ס"ב).

[ג], רק אם הפס"ד 'שבתב' תהיה בנויה ע"פ 'הלכה', ולא בתור 'ייעוץ' בלל [זולת בדיבור], ועצם נתינתם 'ייעוץ בכתב', מובטל למפרע את כל תוקף השטר בירורין^(ד).

מקורות: (ד), כל בר דעת מצוין, דאין שום הגיון דבר לייעד' את הבעל לגירושין כשהוא פטור מזה מן הדיון, דהרי הוא לא צא אלא ציט דין' רק שיסקו לו ד"מ, דאילו בשביל קבלת 'עדות' אינו מחויב לבא לפניו כלל, ואם רצה צ"ע'ות, היה יכול לילך לג' רועי בקר. והב"ל יודעים, ש'ייעוץ' כזה 'צבחה', מה שיוכל להתפרסם כהיום הכרף עין בכל קלוי ארץ, אין לה שום מטרה אחרת, רק להטיל על הבעל 'למך' של 'דעת רבים' כדי שייאלץ לגרש, דהוי 'ציון' פומזי מה שפוסל כליל את הגט, עי' רשב"א (ו', סו"ט), מהר"ק (כ"ט, ב"י) (פס"י קל"ד, רדב"ז (ד', ק"ח), חו"א (ניטין ק"ט, י"ג). ובה שחמס

מקורות: (ה), עי' שו"ע (סו"ט י"ד, א' ד'), גודב"י (מנינה, סו"ט ח"ב), שו"ב (מנינה ח"ב, פ"ד, ומסד"ד ס"ג, ק"ב), מהרש"ם (ס"ה, י"ג), אורחין תליתאי (ק): דכל שהנבע צא ע"י 'הזמנה' הו"ל כ'דנו ככפיה', לכו"ע חייבין ליתן לו 'מהיכן דנמוני' אף כשלא התנה מקודם ע"י, וא"ל להכריחו שיוותר ע"י צו"א, ועי' בשלה"ק (תס' ר"ה, עמוד הדיון). ועי' גודב"י (מ"ה, סו"ט ח"ב) שכתב: שלא נחמד אלו שום דיון שימאן מליטן 'מהיכן דנמוני,

[ד], רק אם הפס"ד יינתן לנו עם 'מהיכן דנמוני' בכתב, [בפירוש ה'שענות ומענות', וה'מקורות' וה'נימוקים' בהלכה שהפס"ד מבוסס עליהם^(ה)].

זולת אם לב יודע מרת נפשו שעיוות את הדיון, ומחילה שלא יתפסם בקלקלמו. ואף לדברי הסב"ע (י"ד, כ"ו): דסגי בכתובת הטעו"מ, וזה רק כשצא לפניו בסתמא ולא התנה כלום, אבל דהוי שיש צדק כל נבע, ואפילו אם צא בלי 'הזמנה', וכש"כ כשצא ע"י הזמנה, להתנות: שאינו מקבל עליו לציית להפס"ד בלי 'מהיכן דנמוני' צ"דיוק היעמוקים' דוקא, עי' הגהת אשרי (סנהדרין פ"ג, מ' אות ה'), ור"ן (פס' ל"א, א'), והעשור (ס"ד, דף ט"ו ע"ב).

מקורות: (ו), עי' שו"ע (סו"ט י"ד, א' ד'), גודב"י (מנינה, סו"ט ח"ב), שו"ב (מנינה ח"ב, פ"ד, ומסד"ד ס"ג, ק"ב), מהרש"ם (ס"ה, י"ג), אורחין תליתאי (ק): דכל שהנבע צא ע"י 'הזמנה' הו"ל כ'דנו ככפיה', לכו"ע חייבין ליתן לו 'מהיכן דנמוני' אף כשלא התנה מקודם ע"י, וא"ל להכריחו שיוותר ע"י צו"א, ועי' בשלה"ק (תס' ר"ה, עמוד הדיון). ועי' גודב"י (מ"ה, סו"ט ח"ב) שכתב: שלא נחמד אלו שום דיון שימאן מליטן 'מהיכן דנמוני,

[ה], ורק עם 'זכות ערעור', [שאם יובא לפניו 'ערעור' בכתב על הפס"ד בתוך ל' יום משהגיע הפס"ד לידיו, בהוכחת 'טעות בדבר משנה' ע"פ היסודות המבוארים בכללי הפוסקים, או לא נהיה חייבים לציית להפס"ד^(ו)], וגם לא יהיה לה שום תוקף בדינא דמלכותא כלל, זולת אם הדיינים יתקנו הפס"ד כפי דברי המערער, או שיוכחו בכתב הפרכת דבריו בהתאם ל'כללי הפוסקים^(ז) בתוך ל' יום משהגיע הערעור לידם].

מי שהטעת פסק דייס שע"פ גניעת פרנסתם ידוע מראש, דמעולם לא הולאו פס"ד שהבעל פטור מלגרש, עי' בעי חיי (סו"ט ח"ב, ק"ע, ק"ב), ובעין גנים (עגלה, ס"ג סו"ט, י"ד). ופשוט, דכל לרוב יש צדקו להצביע על טעות דב"מ, וכמ"ס המב"ש (פסקי רובל, י"ח), והרש"ם (סו"ט, י"ג), חו"א (קס"ה) [שהו"ד צת"ש (סו"ט סי' כ"ה, סק"ט)], הובא השני (סי' ס') [שהו"ד צת"ש (פס' סק"ט)], סמ"ע (כ"ה, ב'), נתה"מ (פס' ס' ו'), שכל מה שהוא ציגוד לדברי הפוסקים, הו"ל 'טעות דבר משנה'. ואין שום הגיון דבר, שהבעל יסכים לקבל עליו 'טעות דב"מ' על 'מציעה גט', זולת אם רוצה להפקיר את כל עמדתו ביד אגשים,

מקורות: (ז), עי' שו"ע (סו"ט י"ד, א' ד'), גודב"י (מנינה, סו"ט ח"ב), שו"ב (מנינה ח"ב, פ"ד, ומסד"ד ס"ג, ק"ב), מהרש"ם (ס"ה, י"ג), אורחין תליתאי (ק): דכל שהנבע צא ע"י 'הזמנה' הו"ל כ'דנו ככפיה', לכו"ע חייבין ליתן לו 'מהיכן דנמוני' אף כשלא התנה מקודם ע"י, וא"ל להכריחו שיוותר ע"י צו"א, ועי' בשלה"ק (תס' ר"ה, עמוד הדיון). ועי' גודב"י (מ"ה, סו"ט ח"ב) שכתב: שלא נחמד אלו שום דיון שימאן מליטן 'מהיכן דנמוני,

[ו], ורק אם הפס"ד הכופי יינתן לנו בתוך שלושה חדשים מהיום^(ח).

מקורות: (ח), פשוט שהבע"ד אינו חייבין לשעבד עצמם לזמן בלתי מוגבל, ויש למנאי זה חוקף להלכה, עי' איתן האורחי (סי' ד'), הבצה"ש (סו"ט, סי' י"ז), ר"ב (כלל ס"ה, אות ג').

[ז], אנו מקבלים עלינו שלא להביא לבי"ד 'עורך דין' או 'מועץ מקצועי' [שקבע עצמו להתפרנס מזה] ואף לא בהסכמת הצדדים^(ט), וגם לא 'מועץ מקרי' זולת בהסכמת צד השני^(י). ואם יארע, שעל אף שחתרו הדיינים אחר האמת [בין בדרישה וחקירה על 'מציאות' של העובדא, ובין בבירור ה'הלכה'] ביישרות כפי יכולתם, ומבלי לנמות הקו לשום צד, ועב"ז 'מעו בלא יודעין ובשגגה', ולא נתעוררו על זה בתוך ל' יום מעת שהגיע הפס"ד לידיו, וגם לא הרגישו בכך מעצמם כלל, או אנו מוחלין להם על שגגתם בין מ'דיני אדם' ובין מ'דיני שמים'^(יא).

מקורות: (ט), דיון שקבעו עצמם להתפרנס מזה, ונוגע לביקום פרנסתם שצ"ד ינלא, הם ממוזקים להיות נגד 'רשעים' המלמדין הבע"ד לטעון 'שקר' וכדוע, עי' משנה (אבות פ"א, מ"ח, ר"ש"י (סס), רבינו יונה (סס), רשב"ץ (סס), מדרש שמואל (סס), תי"ב (סס), ביאור הגר"א (סס), מחזור ויזרי (מקל"א), רא"ש (כלל מ"ג, ס' ב'), שו"ע (ו', י"ב, ו'), ש"ע"ש (י"ג, ה'), ערוה"ש (פס' ס"ו), ר"ב (קכ"ד, א'), ש"ך (קכ"ג, ל"ג), ערוה"ש (פס' ס"ו), החפ"ז חיים (ק"ב, אות ב'), משפ"ט וצדקה ביעקב (ח"א, ר"ב), תו"ת (שמות כ"ב, ט', אות ק"ו), תשובת הג"ה (ח"א, תש"ד). ומב"ל"א יש כח לכל בע"ד למאן בהם משום ג' טעמים: ראשית, משום ה'כרות' וה'עונשים' שהם ממונים על כלל ישראל רח"ל, וכדליתא בגמרא (סוטה מ"ז, ב'): משכרו למשי' לטעו' דדיון, [ופי' רש"י: עורכי הדיינים ומתלמדים עם הדיינים לפחות פתח צדקו של זה וצדקו של זה], ובה חוק אף בישראל ופסקתה שהדיינים, ה"י. שגורת, משום ה'אסור' להניח צד"ד, עי' שו"ע (סו"ט, ע"ו) ו"ל: אין לדין להניח לתלמיד צור שיטע בפניו, ויטה מדרך האמת עכ"ל, וא"כ ק"ו דאסור להניח 'לגסי' ו'שקנים' מומחים שיצו"ו צד"ד לבלבל דעת הדיינים. ושלשית - זה העיקר: מכה ה'פסול' גמור שהם מטילים על ה'דיינים', כיון שנמלאים כהיום הרבה צמי דין צנקה"ל, נמלא שכל דיון הוא 'ציון' נקי להדיינים, וידוע שה'טעו'נים' משמשים כ'סרקוסים' לבתי דין, ציעו"ס להבע"ד 'היכן' להתדיין, ועי"ז מחיילי 'נגיעה' להדיינים לזכות האד: מי שה'טעו'ן שלו הכניס [או שצ"ד להכניס] להם יותר ידונים, והרי קימ"ל בשו"ע (ו', י"ב, ו' ח"ב): דכל דבר שיש לו להדין הגהה, אפילו רק 'צדק רחוקה ונפלאה', פוסלו מלדון דבר, וכ"כ רדב"ז (א, ס"ג), ואח"כ יעקב (מסק"ה, י"ח), וא"כ כש"כ 'נגיעה' דבר 'קרוכה' כ"כ, ועי' גמרא (סוטה, סס): משכרו אחר צד"ס לנס

הולך, רבו האומרים לרע טוב ולטוב רע, ורבו היו היו בעולם, משכרו מקצני טונקן ומחוקי טונקין, רבו אש הישר בעיניו יעשה, שפלים הוגבהו והגזוהים הושפלו, ה"י. (י), עי' מב"ל"א (שמות כ"ג, א'), מרבה"מ (פס' אות י"ג), י"ל"ש (פס' ס"ג), רמב"ם (סו"ט ע"ב, וס"ה), ריב"א (צ"ב ל"א, א'), זכות המילאן צ'טוענים, וכן פסקו להלכה ולמעשה ברדב"ז (צ, סג"ג), [הוצא בפת"ש (י"ג, ו')], בה"ב (קכ"ג, ט"ו), באר שרים (מ"ג, ל"א), והכי קימ"ל להלכה: שיש כח לכל בע"ד למאן מלהטדין צונחמות שום 'טעו'נים' כלל, ואף לא צ'פרטיים'. והגם דב"מ, הו"ל הגדרה זו ציגוד ל'חוק ארבע'עשרין: שלפיה חייבים להניח להבע"ד להביא עמם 'עורך דין', מ"מ פשוט דזה אינו מגרע זכותו והלכתים, וכש"כ שזה אינו מכשיר ה'פסקנות' שזה מטיל על הגט. ועב"פ צדיני אישות, שכל"ה אסור לאשר פס"ד לחיוב גירושין בעש"ג, מדין 'מעושה', בודאי דלא רק שא"ל להכריח 'טעו'נים' על הבעל, אלא דאף אסור לעשות כן. ולכל היותר, יכול להסכים, שלאחר שייגמר הדיון ויאל הפס"ד צדיני אישות, אם ישאר עליו תביעה דממונא או יתמוס מחדש על שט"צ מצלי הגדרה זו, דהרי שט"צ זה הוא רק על 'דיני אישות'. (יא), הדיינים אינם חייבים לקבל עליהם אחריות 'טעות שכלל יודעין', [עי' שו"ע (סו"ט י"ב, ב'), וכ"כ החו"ד (צ"ב) נח"ל (נמונא, אות ו')]: דרק בתנאי זה ישבו לדין. [וכמונא, ד"ח מועיל להכשיר 'עיוות הדיון' שצמוד ח"ו, עי' משנה"ל (מנינה ח"ה, קס"ט), וקובץ שערי הלבבות (ג' ו' ד')]. ופשוט, דלאחר שהבע"ד בענין 'מחילה' זו להדיינים, לא נאשר להם שום אמתלא למאן מלהעניק להם 'דין גמור' כג"ל (אות א'), וזולת: שצו"ס לעוות הדיון צמוד וכ"ל (פס' ו' אות ט'). (יב), הבעל יזכר שלא לתמוס 'ארבע'עשרין' בעגלתי, וזולת צדגשה: שאיזי כולל עיני האג"י רק עניני 'מומו'ת', כדי שלא יתבעל עי"ז כח 'שטר צדוקה' זה.

